

Amikor először ültünk le beszélgetni hármásban - jó régen - egy idő után úgy tűnt, meghiúsul az interjú. Attila ugyanis megmakacsolta magát, mondván, róluk még nem tudják, hogy együtt élnek, s különben sem váltottak jegygyűrűt, nem vőlegény-menyasszonyként élnek. Mondanom se kell, ezen aztán jól összekaptak, Rita megsértődött, s minden taktikai érzékemre szükség volt, hogy ne szakadjon félbe a beszélgetés. Még nem tudtam, hogy nem ez az első csetepaté közöttük. Telt-múlt az idő, kezdtem megszokni az emelt hangot, az érdektelennek egyáltalán nem mondható, feszültségteli helyzetet.

Született Varga Elvira. Frappáns művészneve nem az első. A „profilváltás” névváltoztatással is járt.

A hetedik kerületi körfolyosós bérház kétszobás lakása Rita tízéves munkájának eredménye. A lakályosan berendezett helyiségek most kettejüknek adnak otthont. Helyesebben még plusz hat főnek: van ugyanis még három cica, két papagáj és a parancsnok. Aranybogár Jasper, a törzskönyvezett hosszú fülű. (Kiskorában hétezer forint, nagykorában meg már nem adja el az ember.) Az állatsereglet miatt nincsenek ajtók, így a szabadon rohangáló „vadak” néha közelebbi kapcsolatba kerülnek Attila repülő papucsával.

A ház „asszonya” tudatosan készült a táncos pályára, s már pendelyes korában illegette magát - tükör híján - az előszobaajtó üvegében. Be is írták balettozni. Tizenhét évesen pedig már bedobták a mélyvízbe: a jazzbalett tanára fölléptette a Korda-showban. Innen majdhogynem egyenes út vezetett a Maxim szólószerepeihez. Az Akácfa utcából pedig csak egy ugrás volt a Penta, ahol már mint koreográfus-rendező debütált. Ez ám a karrier! Irigyelték is, tették is a megjegyzéseket. Különösképp azt nem tudták lenyelni és megemészteni, hogy tanul és tud énekelni, s ezt a színpadon is be óhajtja mutatni. A Penta mindenestre sikereket és nagy változásokat hozott Rita életében. De ne vágjunk elébe!

- Voltam én már minden, csak akasztott ember nem, meg sírásó, - mint Rod Stewart - de zsákot cipelő kétkezi munkás, műszaki rajzoló, ellenőr - igen. És mellette pedig amatőr zenész. - kezdi a történetét Attila.

Ő is korán elárulta a zene, a színpad, sőt a zeneszerzés iránti vonzalmát. Az Operák könyvéből „puskázott” hozzá. Szülei kiskorától kezdve gondot fordítottak a szőke fiúcska zenei nevelésére. („Nyolc évig húztam a vonót, de nem szívesen hegedültem. Minden nap fél órát kellett gyakorolnom, anyám föl húzta az órát...”) Középiszólásként már átállt a gitározásra, és bőszzenze-nekarozott. Emellett még két szenvedélye volt: a foci és a tenisz. Az iskola valahogy nem vált szenvedélyévé... Öt év alatt azért elvégezte a gépipari technikumot.

- Mert negyedikben a műhelytanárom visszatapsolt a hosszú hajam miatt.

- Meg a rossz modorod miatt - szúrja közbe Rita.

- Neki is rossz volt. Mármint a tanárnak - A vizsgadarabomat kihajította az udvarra, s amit újra csináltam, arra is azt mondta, hogy „Mehet utána!”. Így azt már én dobtam ki. Műhelygyakorlatból pedig nem volt pótvizsga...

Végül egy év múlva kapott oklevelet, de alig használta... Ekkor jött életének a helykereső korszaka. („Félénk egykeként nem mertem belevágni a zenélésbe.”)

Vasútállomáson laktak, s apja csak kimutatott az ablakon: „Ott fogsz majd vagont rakni te is, ha ilyesmire adod a fejed!”. Szerencsére apjának ez a jóslata nem jött be. A poén az volt, hogy a gyárban esztergályosként kevesebbet keresett, mint a hétvégeken amatőr zenészként.

Csaknem tíz év telt el, amikor jelentkezett, és föl is vették az OSZK Stúdióba énekelni. („Ekkor adtam el a lelkemet igazán az ördögnek.”) Szép lassan megindul a „ranglétrán” fölfelé: előbb rádió-stúdiós lesz, majd A-kategóriás énekes, ORI-engedélyt szerez, és a HIT-együttessel „tiszavirágzik”. („Elmentem egy haknicsapatba táncdalt énekelni. Volt egy zongorista, és legfeljebb még egy pergődob: ucca-ucca-ucca. Aztán jött a Tessék választani, meg a Made in Hungary.”) Nem beszélve az Éden bárról! És most kanyarodjunk vissza a nagy találkozáshoz! Erre így emlékezik Rita:

- Kelltem a Pentában a műsoromba egy jó mozgású, csinos, fiatal fiú, és őt ajánlották. Elhívtam, nézze meg a műsoromat, aztán én is megnéztem őt. Kölcsönösen tetszettünk egymásnak, bár ő elég erőszakosan lépett föl...
- Már megbocsáss, én nem voltam erőszakos - menti magát Attila.
- De az voltál!
- Nem! Csak azt kérdeztem, hogy jó voltam-e, vagy sem. Mert időközben a főnöke egy tök tehetségtelen valakit szerződtetett.
- Megengeded, hogy elmondjam? - pattog Rita - Az „életünk” akkor az én kezemben volt. Erre ma már nem vagy büszke...
- Persze, hogy szerettem volna egy jó banda kíséretével énekelni - magyarázkodik Attila.
- Ne beszélj már annyit – utasítja rendre újból Rita - Egy férfi soha nem szereti, ha nő a főnöke. És a premier után, másnap már ordítottam is vele. Ez nagyon zavarta, de jogos volt. Éjjel fél tizenkettőkor elindult a nyitókép, Attila sehol. Tíz perc múlva falfehéren csörtet be a nézőtéren át. Én meg mint egy állat üvöltöttem vele: Itt ilyen nincs, kikérem magamnak!
- Én kezdtem volna magyarázni, hogy mi történt: elaludtam - „Nem érdekel, nem érdekel! Még egy ilyen és kivagy rúgva” - kiabálta.
- Életedben először találkoztál egy olyan nővel, aki keményen helyre tett. Miért nem vallod be böcsülettel utólag, hogy tisztelted a munkámat, és tudtad, hogy nem illik elkésni? -
- Pontosan így van! - helyesel Attila. - De nem félttem tőled!
- Nem erről van szó. A fegyelem azt jelenti, hogy tiszteljük a másik munkáját! A nyegleséged pedig mélységesen fölháborított.
- Ez az! Na lapozz! - vágná el a vita fonalát Attila.
- Nem szívesen emlékszik vissza erre az afférra. Pedig ekkor még „semmi közünk” sem volt egymáshoz - fejezi be Rita.

Kapcsolatuk eme „dinamikája” tehát a mai napig megmaradt, erre szokták mondani, hogy „akkor szép az élet, ha zajlik”.

Az olvasó már biztosan sejti, hogy ekkora veszekedés után nem jöhet más, mint egy nagy kibékülés. Eltalálta! Jött, sőt mi több, szerelem jött! De előbb lássuk, hogy álltak hőseink a szerelemmel előéletükben!

Rita saját bevallása szerint soha nem volt „túl szexi” típus. Inkább verekedett a fiúkkal, mintsem a kegyeiket kereste. Nem öltözködött kihívóan, inkább sportos, fiús volt. Tizenegy éves korában viszont bekövetkezett a krach! Szerelmes lett a biológia tanárába. Ez a reménytelen szerelem négy kemény évig tartott. (Leveleket írtam neki, öngyilkos akartam lenni, bevettem hat Kalmopyrint, amikor ő volt egyszer az ügyeletes.) A gimnáziumban pedig egy csúnya, de okos fiút választott, akivel olyan eredményesen franciáztak, hogy rövidesen sikeresen letette a középfokú állami nyelvvizsgát. Kinn az ÉLET-ben sem kötött meggondolatlan ismeretségeket, mert fontosabb volt számára az, hogy másnap frissen mehessen balett órára vagy énekelni, mint az, hogy előadás után valakivel elmenjen vacsorázni. („A szex fontos az életemben, de nem elsődleges. Előfordult, hogy valakivel csak a szex miatt jöttem össze, de nekem fontosabb

volt a lelki és fizikai egyensúlyom, az állóképességem, mint az, hogy szórakozzak, manu-sozzak. Hallgassam egy hülye hapsi dumáját műsor után..."") A nagy szerelmeiről így vall:

- Eddig három stabil kapcsolatom volt. Az első tizenkilenc éves koromtól hét éven át tartott, és ez volt az első házasságom. De túlságosan sok kötöttséget kívánt a párom, s én önálló, független alkat vagyok. Nehéz volt a válás, egy évig húzódott, kész krimi volt. Ezután egy szakmai kapcsolat jött, ami szintén hosszú volt. Nagyon szerettem azt a férfit is, sokat tanultam tőle, mert jóval idősebb volt, mint én. Utána szerettem bele Attilába.

Mint tudjuk, az emlékezetes Penta-beli nagy veszekedést követően...

A színpadon szereplő fiúk mágnesként vonzzák a fiatal lányokat, akik bálványt, apát, és az imádoztjukat látják a zenészekben. A lábaik előtt érdemes sikítani, letérdelni, sőt könnyeket hullajtani. Észrevette vajon ezt a rajongást Attila?

- Igen, de nem azért, mert a színpadon voltam, hanem csak ha jót csináltam.

- Ha egy fiú jóképű, szinte akármit csinálhat a színpadon - vetem ellene.

- Nem így van! - tiltakozik.

- De, de! - helyesel Rita - A kis buta lányoknál így van. Te csak azt hiszed, hogy a belső értékeidet látták meg!

- Most én válaszolok! - utasítja rendre a hölgyet. - Ha nem csináltam jót, kinevettek. Például egy komolykodó instrumentális zenekarban - az Androidban - egy-egy tízperces számban volt két-három sor ének, az is olyan kántálásnak hatott, mint a műezzin éneke. A zene jó volt, de nem illett hozzá. Pedig volt külsőség is, tiszta fehérben énekeltem, és mégse süttött. Már amikor mentem ki a színpadra, éreztem, hogy görcs van a lábamban.

- A műsor után azért biztos akadt vállalkozó lány...

- Á, dehogy - szerénykedik - Én tudom. Van kontrollom.

- És amikor sikeres voltál?

- Akkor más a helyzet. Hazudnék, ha tagadnám. Egy-két kapcsolat összejött. Nem mondom, hogy a két kezemen meg tudom számolni, de tényleg nem volt sok csajom. Én soha nem voltam nagy szoknyapecér. Egy lánnyal négy évig is jártam, és nem csaltam meg senkivel. Ez már valami, nem?

- Valóban. Te választottad a lányokat, vagy ők téged?

- Ez érdekes. Korábban én, de egy idő után nem.

- Amióta megismerkedtünk, nincs alkalma választani - szól közbe diadal ittasan Rita. - Őt én választottam, az biztos. Egyébként ő is olyan büszke rátarti, mint én. Ebben hasonlítunk egymásra.

- Ahogy korosodtam, egyre könnyebben tudtam lemondani, legyinteni

- magyarázza Attila. - Nem voltam nőcsábász, inkább szerelmes alkat vagyok.

- Azt szokták mondani, hogy a zenészeknek a csajok a bonus.

- Volt olyan kolléga, aki bulinként váltogatta a csajokat. Én különc ember vagyok és a lányok között is a különcöket kerestem!

- Mesélj! Kezd izgalmassá válni! - biztatom.

- Ne csak külsőleg legyen ilyen, hanem úgy egészében. Nem kellett szépnek lennie, csak valamitől különleges legyen.

- Amíg elmeséli, kimegyek, jó?! - hallatszik Rita ultimátumszerű följajnlása. Rossz előérzetem támad, lehet, hogy semmi érdekeset nem tudunk meg?

- Olyan a szemem, mint a röntgen még soha nem csalódtam. Időnként bevillant valaki: ő az! Ha visszajelzett, soha nem ért csalódás - fejezi be Attila. - Én pedig utólag bevallom, többet vártam

...

PÁROSÁVAL: Papp Rita és Bodnár Attila (Sztori)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 21. vasárnap - Módosítás: 2015. december 21. hétfő

- Féltékenyek voltak rád, akikkel együtt éltél?
  - Volt, aki nagyon, mások meg szinte büszkék voltak. Egyébként én is elvált vagyok...
  - Kétszeresen is, mert újra elvette azt, akitől elvált - árulkodik a hölgy.
  - Nem voltunk egymáshoz valók. Eleinte nagyon meglódtam utána; jött a gyerek, együtt voltunk három évig. Elváltunk, majd egy év után újra összeköltöztünk, megházasodtunk, újabb három év. Aztán megint elváltunk.
  - A szerelem adott-e ihletet a dalokhoz?
  - Korábban a bánat inspirált. Ha fájt valami, azt jobban meg tudtam írni. Szinte magától jött ez a szomorú líra, de ez a szenvedés nem süttött. Mindez azért érdekes, mert én főleg happy számokat írok. Boldog szerelmes nótát Rita miatt írtam először. Azóta a szövegírás is jobban megy.
  - Kell ennél szebb és hitelesebb szerelmi vallomás?
- „Élünk egymás mellett. Miért tesszük egymás ellen? Miért győz a rossz, A jó felett örökké? Bolond világ ébredj fel! Tele vagy már gyűlölettel. Kiért, s miért a sok szenvedés? - kérdik legújabb lemezük lágyan ereszkedő címadó számában. Talán költői a kérdés? Lehet. Nem tudom.

Szöveg: **Zétényi Zoltán** Fotó: Zétényi Zoltán